

σκούφια

σκούφια, η, ουσ. [<μσν. σκούφια <ιταλ. scuffia], η σκούφια. Υποκορ. **σκουφίτσα, η** (βλ. λ.) κ. **σκουφάκι, το** (βλ. λ.). (Ακολουθούν 15 φρ.)·

- αγέννητο το παιδί, αγορασμένη η σκούφια, βλ. συνηθέστ. *ακόμη δεν τον είδαμε, Γιάννη τονε βγάλαμε*, βλ. λ. [Γιάννης](#)·

- αλλά βλέπεις ο διάβολος και του Μανόλη η σκούφια... ή αλλά βλέπεις ο διάβολος κι η σκούφια του Μιχάλη..., βλ. λ. [διάβολος](#)·

- από πού βαστάει η σκούφια του; ή από πού κρατάει η σκούφια του; ποια είναι η καταγωγή του(;): «φαίνεται καλός άνθρωπος, αλλά, πριν κάνεις οτιδήποτε μαζί του, μάθε πρώτα από πού βαστάει η σκούφια του;»·

- βάζω τη σκούφια μου στραβά ή βάζω στραβά τη σκούφια μου, βλ. συνηθέστ. *βάζω το καπέλο μου στραβά*, λ. [καπέλο](#)·

- βγάζω τη σκούφια μου και την πατώ, βλ. συνηθέστ. *βγάζω το καπέλο μου και το πατώ*, λ. [καπέλο](#)·

- βγάλε τη σκούφια σου και βάρα τον, λέγεται ειρωνικά για άτομο που κατηγορεί τους άλλους για πράξεις ή για ελαττώματα που κάνει ή που έχει και το ίδιο: «με κατηγορεί που παίζω χαρτιά, αλλά κι αυτός είναι βγάλε τη σκούφια σου και βάρα τον»·

- βρακί δεν έχει ο κώλος μας, λουλούδια θέλει η σκούφια μας, βλ. λ. [βρακί](#)·

- δεν ξέρει κανείς από πού βαστάει η σκούφια του ή δεν ξέρει κανείς από πού κρατάει η σκούφια του, δε γνωρίζει κανείς ποιος ακριβώς είναι, ποια είναι η καταγωγή του: «τον βάλαμε στην παρέα μας, επειδή είναι συμπαθητικός άνθρωπος, αλλά δεν ξέρει κανείς από πού κρατάει η σκούφια του»·

- δυο κεφάλια σε μια σκούφια δε χωράνε, βλ. λ. [κεφάλι](#)·

- η σκούφια του είναι γεμάτη διαβόλους, λέγεται για τους πολύ έξυπνους και ικανούς ανθρώπους που δε μένει στιγμή άπραγοι: «μπορεί να κάτσει αυτός στη θέση του, που η σκούφια του είναι γεμάτη διαβόλους!»·

- πετάει τη σκούφια του για..., δε χάνει την ευκαιρία να επιδοθεί σε κάτι που του αρέσει πολύ: «πετάει τη σκούφια του για ταξίδια || πετάει τη σκούφια του για διασκεδάσεις». (Λαϊκό τραγούδι: *μου τρέχουν τα τσουλούφια στα μάτια τα γλαρά κι όλο πετάω τη σκούφια για δυο γουλιές χαρά*).Επίσης το πέταγμα της σκούφιας ψηλά είναι ένδειξη και πολύ μεγάλου ενθουσιασμού· βλ. και λ. ρεμπούμπλικα / τραγιάσκα·

- πετάει τη σκούφια του για καβγά, είναι έτοιμος με την παραμικρή αφορμή να δημιουργήσει ή να εμπλακεί σε καβγά: «πρέπει να 'ναι πάντα κάποιος δίπλα του να τον προσέχει, γιατί πετάει τη σκούφια του για καβγά»·

- τι του λείπει του ψωριάρη, σκούφια με μαργαριτάρι, βλ. λ. [ψωριάρης](#)·

- το παιδί ακόμα δε γεννήθηκε κι η σκούφια αγοράστηκε, βλ. λ. [παιδί](#)·

- φορώ τη σκούφια μου στραβά ή φορώ στραβά τη σκούφια μου, βλ. συνηθέστ. *φορώ το καπέλο μου στραβά*, λ. [καπέλο](#)·